

Po prebitju fronte se je začel del kitajskih čet v neredu umikati, drugi pa se je lotil z vso naglico utrjevanja mesta samega, iz katerega je trumoma bežalo civilno prebivalstvo. Nanking so bežeči Kitajci zažgali na več mestih. Kitajsko vojaštvo je vdiral v trgovine in ropalo ter uničevalo vse, česar niso mogli odnesti, popiti in pojediti.

Napad Japoncev na kitajsko prestolico

Japonci so navalili na Nanking, pred katerim so zbrali armado 200.000 mož, iz treh strani, da bi zlomili kitajski odpor na treh najbolj važnih točkah. S tem napadom hočejo Japonci omogočiti svojim ladjam-topničarkam na reki Jancekiang napredovanje, da bi potem lahko vzporedno s kopno vojsko nadaljevale prodiranje proti Hankovu.

Dne 8. decembra se je razvila za posest Nankinga dosedaj največja bitka v japonsko-kitajski vojni. V mestu samem so se postavili kitajski oddelki z največjo hrabrostjo v bran. Obenem z neverjetno trdovratno obrambo so uničevali Kitajci vse, kar je bilo količkaj vrednega, tako da bodo prepustili zmagovalcem samo kup razvalin.

Japonci sami priznavajo, da so naleteli v bitki za posest Nankinga na nepričakovan odpor Kitajcev.

Kitajski maršal komaj ušel

Kitajski maršal Čankajšek je vztrajal v Nankingu do 7. decembra. Zjutraj omenjenega dne je zapustil v letalu s svojo ženo gorečo prestolico. Spremljal ga je samo njegov svetovalac Donald, ki je po rodu Avstralec. Japonska letala so opazila pobeg kitajskega vladarja in so se spustila za beguncem. Razvila se je prava brzinska dirka po zraku. Japonci so nameravali obkoliti Čankajšekovo letalo in ga na ta način prisiliti na pristonek. V zadnjem hipu je uspel Čankajšekovemu pilotu pobeg s spretnim manevriranjem.

JRZ zmagala od 16 občin v 15.

Zadnjo nedeljo so se vršile občinske volitve v 16 občinah. Volitve so bile razpisane radi tega, ker je potekla poslovna doba, predvsem pa radi prekomasacij. Nasprotniki v nekaterih občinah sploh niso postavili list in tako je dobila JRZ že v naprej osem občin. V treh občinah so nastopili pristaši JRZ z nekaterimi nasprotniki in so te svoje liste vložili tudi pod imenom JRZ. Opozicija je nastopila strnjeno samo v petih občinah. Volilna udeležba je bila velika. Samo v Gorenjem Logatcu je dobila JRZ tri odbornike, opozicija pa 15. Podrobna izida o nedeljskih volitvah navajamo le iz obeh štajerskih občin:

Slovenske Konjice: volilcev 1617, volilo 1187 ali 73,4%. JRZ (Ivan Šelih) 1187 glasov in 30 odbornikov.

Prihova: volilcev 390, volilo 212 ali 54,3 odstotke. JRZ (Franc Skrbinšek) 212 glasov in 18 odbornikov.

Vsaka slovenska lišča dopisuje na dopisnicah Sv. Cirila in Metoda. — Na vsaki pošti samo en dinar

Velika božična prodaja

Volneno za damske obleke **12**

Volneno za damske kostume **16**

Volneno za damske plašče **45**

Ševjot za fantovske obleke **33**

Sulno za moške obleke **45**

Kamgarn za moške obleke **65**

Double za moške suknje **74**

Stenček

CELJE

MUGOSLAVIJA

Nadžkof dr. A. Bauer umrl.

V ponedeljek 13. decembra so z veliko svečanostjo, dostojno za tako visoko dostojanstvo, položili v grobnici prvostolne cerkve v Zagrebu k večnemu počitku telo hrvatskega metropolita, zagrebškega nadškofa dr. Bauerja. Ob njegovi smrti žaluje ne samo zagrebška nadškofija, ki je z njim izgubila izvrstnega nadpastirja, marveč celotna katoliška cerkev Jugoslavije, ker je bil zagrebški nadškof kot preizkušeni cerkveni knez vodilna osebnost med jugoslovanskimi škofi in predsednik škofovskih konferenc. Ob njegovem grobu je bil v žalosti zbran ves hrvatski narod, kateremu je bil pokojni nadškof ne

samo srčno dober duhovni oče, marveč tudi moder voditelj, svetovalac in učitelj. Z bratskim hrvatskim narodom smo se ob tem grobu v vzajemni žalosti zbrali v duhu tudi Slovenci, ki pokojnemu hrvatskemu metropolitu mnogo dolgujemo. Saj je rajni zagrebški nadškof dr. Bauer slovenski narod — ne samo poedinec iz njega, kakor pokojnega nadškofa dr. Jegliča — pristrčno ljubil. Vsako leto je prihital v slovenske kraje (v Rogaško Slatino, Savinjsko dolino itd.), kjer se je prav dobro počutil. Za pravice katoliških Slovencev se je zavzemal z isto prizadevnostjo, kot za pravice katoliškega hrvatskega naroda. Nevenljive pa so njegove zasluge za hrvatski katolicizem, njegov razcvet in napredek. Ko je bil leta 1879 v 23. letu življenja (rojen 11. januarja 1856) posvečen za duhovnika, je v raznih cerkvenih službah svoje izredne duševne zmožnosti posvečal časti Boga, obrambi cerkve in dobrobiti hrvatskega naroda. Kot bogoslovni profesor je poučeval bodoče duhovnike v krščanski filozofiji, kot pisatelj je v »Katoliškem listu« vodil duhovite borbe s hrvatskim liberalizmom, kot poslanec v hrvatskem deželnem zboru se je s svojim obsežnim znanjem krepko udejstvoval v borbi za politične in gospodarske pravice hrvatskega ljudstva. Leta 1911 je bil imenovan zaoadjutorja (pomočnika) zagrebškemu nadškofu Posiloviču, kateremu je po njegovi smrti leta 1914 sledil kot zagrebški nadškof. Celih 26 let je vodil zagrebško nadškofijo, usposobljen tako visoko mesto po izrednih sposobnostih duha in logatih darovih srca. Mnogo se je predvsem trudil za ljudsko pravdo, za krščansko književnost, časnike in liste. Zadnja tri leta so z njim moči njegovega dotlej

zdravega in krepkega telesa precej pešati. Vendar ni nobeden pričakoval, da bo konec nastopil tako brzo. Ni ga pa našel ne pripravljenega. V petek 26. novembra je iz rok svojega spovednika prejel zakrament sv. poslednjega olja. Spovedal se je

tudi v petek 3. decembra ter je tudi na dan svoje smrti prejel sv. obhajilo. Umrl je v rokah svojega koadjutorja in naslednika nadškofa dr. Stepinea 7. decembra ob tričetrt na štiri popoldne.

Bog mu naj bo bogato plačilo!

Katoličani v Nemčiji vodijo prav težak boj s protikrščansko propagando. Boj je po razdelitvi in opremljenosti sil povsem neenak: na eni strani katoličani brez vsakega ne samo naravnega, ma več tudi obrambnega orožja, na drugi protikrščanska propaganda, opremljena z vsemi duhovnimi in gmotnimi silami narodno-socialistične države. Na eni strani mal človek brez vsakega orožja, na drugi strani pa orjak, oborožen z vsemi najučinkovitejšimi sredstvi: to je slika boja, ki se sedaj vrši v Nemčiji. Nemški katoličani se morejo sklicevati na konkordat, ki štiti njihove pravice. Nemška vlada pa je konkordat, ki ga je sklenila z rimskim papežem, poteptala v blato. Narodni socializem je poteptal mirovne pogodbe s pretvezo, da jih ni on sklenil, ne podpisal. Konkordat pa je on sam sklenil in vendar ne priznava njegovih določb. Taka je morala narodnega socializma. Položaj katoličanov v Nemčiji najbolj osvetljuje pastirsko pismo nemških škofov, ki je bilo v katoliških cerkvah prebrano drugo adventno

nedeljo, 5. decembra. V njem škofje to-le poudarjajo: »Proti-krščanska propaganda, ki jo država s svojim denarjem podpira, se vedno bolj širi. Vsak katoličan, ki svojo vero javno prizna, je v svojem poklicnem in tudi v zasebnem življenju brez vsake pravne zaščite. Vsaka še tako upravičena obramba je izključena, ker bi jo državne oblasti takoj preprečile. Cerkevni tisk državne oblasti plenijo, čeprav se s političnimi vprašanji ne peča. Določbe, zapisane v konkordatu, se teptajo, zlasti na polju šolstva. Državni minister za vere Kerrl je v javnem govoru izjavil, da dobivajo katoliške cerkve denarno podporo od države. To pa ni res. Katoliška cerkev v Nemčiji že tri leta od države ni prejela nobenega pfeniga. Tudi številke, ki jih je navedeni minister objavil o nenravnostnih procesih proti katoliškim duhovnikom, niso resnične. Veliko število obtožencev je bilo oproščenih.« Svoje pastirsko pismo škofje tako zaključujejo: »Tako ne gre več dalje! V interesu cerkve in resnice bomo mi katoliški škofje govorili. Govorili bomo, kadar in kako bomo smatrali za potrebno. Nič nas ne bo odvracalo od naše dolžnosti, ne nasilja in ne grožnje. Kajti tudi mi katoličani smo dobri Nemci in ljubimo svojo domovino.«

Iz nasprotnih taborov.

Sebe je fotografiral. »Kmeti list« dne 8. decembra je segel v globino svojega srca ter iz nje privlekel to-le samopodobo: »V naše hiše prihajajo vsi mogoči klateži in potepuhi, ki so kakor tolovaji v skromni obleki potrpežljivega papirja. Vemo, da nam ne žele dobro, pa jim vendar gostoljubno odpiramo vrata in jih poslušamo. Ali se zvedamo, da je pod njih sladkim jezikom vedno pripravljena kapljica strupa, ki nam lahko zamegli pogled in zatemni misli?« In kako je treba take liste vrednotiti? Neolikani liberalni kmetijec v svoji prekipevajoči srčni kulturi — katere naj nas Bog varuje, da nam ne okuži mladine — daje nasvet, da je treba »takemu papirju na znanem prostoru odkazati sicer malo častno, a zaslužno in po zaslugah odmerjeno bivališče«. Olikanemu človeku se sicer ustavlja ponatis teh ordinarnih besed. Vendar pa je potreben, da se spozna liberalna in nпредnjška kultura tistih, »ki z blatenjem drugih hočejo zakriti le smrad lastnega gnoja« (»Kmeti list« z dne 8. decembra).

»Domovina« opravičuje svoje JNSarstvo. Kdor se opravičuje, izdaja s tem krivdo. JNSarstvo je pred narodom velika politična krivda. V nekako opravičilo te krivde ponatiskuje »Domovina« članek narodnega poslanca Cvetiča, ki ima namen javnost prepričati o tem, kako je JNS ne samo upravičena, marveč potrebna. G. Cvetič in po njem »Domovina« predstavljata JNS kot »orodje jugoslovenske nacionalne politike«, kot »nacionalno zvezo

dobronamernih jugoslovenskih rodoljubov«, kot »stranko, ki ni ustanovljena za vlado, marveč za demokratično obrambo«. Delovanje JNS pa jo predstavlja v čisto drugi luči. JNS je res orodje politike, toda takšno orodje, ki ne služi pravi nacionalni politiki, marveč sebičnosti voditeljev in nedobronamernih jugoslovenskih rodoljubov. Za vlado res ni sposobna, kar je

V ZASTARELIH SLUCAJH ZAPEKE, SPREMLJANIH PO HEMOROIDIH IN OTEKLINAH je naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica, užita tudi v malih količinah, pravi blagoslov.

FRANZ-JOSEFOVA

voda — to učinkuje in zanesljivo odpira, a tudi po daljši uporabi nikdar ne odreče.

Ogl. reg. S. br.30.474-35.

najbolje dokazala, ko je bila na vladi. Toda po vladi hrepeni, kakor počena zemlja ob suši hrepeni po dežju. In ker se ta želja, ki je prva in vodilna želja, noče uresničiti, je vsa nesrečna in neutolažljiva. JNSarski demokratizem pa je v dejanstvu istoveten z najgršim nasilništvom, ki ga je uganjala JNSarska diktatura. Ako se trudi »Domovina«, da bi oprala JNS pred našim ljudstvom, se trudi zaman. Zamorca ni mogoče oprati, da bi postal bel.

Albanija je slavila pred kratkim 25 letnico samostojnosti. Na sliki vidimo albanskega kralja Zogu pred svojim gradom v Tirani med veliko vojaško parado.

V živalskem vrtu v Čikagi v Ameriki krmijo nasilnim potom orjaško kačo, ki se brani hrano